

Η εορτή του αββά Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου εις Πατριαρχείον Ιεροσολύμων

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Τήν Πέμπτην, 11ην/24ην Ἰανουαρίου 2019, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἰεροσολύμων ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου εἰς τὴν ἱεράν αὐτοῦ Μονήν, τὴν κειμένην εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν περιοχὴν μεταξύ τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων καὶ τὴν Μονὴν τοῦ ὁσίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου.

Τὴν Μονὴν ταύτην ἱδρυσε ὡς Κοινόβιον ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος μεσοῦντος τοῦ 5ου αἰ μ.Χ. Ὁ ἅγιος Θεοδόσιος προσελθὼν εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν ἐκ Καππαδοκίας, τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἡσκήθη εἰς Μονάς τῆς Παλαιστίνης εἰς ζωὴν κοινοβιακὴν καὶ ἀναχωρητικὴν, ἡσυχαστικὴν.

Εἰς τὴν Μονὴν ταύτην οἱ μοναχοὶ προετοιμάζοντο διὰ νὰ εἰσαχθοῦν εἰς τὴν Μονὴν Λαύρας πρὸς αὐστηράν ἡσυχαστικὴν ζωὴν, καὶ ἔζων ἀσκοῦντες ἐργασίαν χειρωνακτικὴν διὰ τὴν συντήρησιν πτωχῶν ἐκ τῶν προσόδων τοῦ ἐργοχείρου αὐτῶν, διατηροῦντες ἱδρύματα φιλανθρωπικά καὶ ἔχοντες τὸ σύνθημα «μηδεὶς ράθυμος εἰσὶτω ἐν αὐτῇ».

Ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος μετὰ τοῦ ὁμοπατρίου αὐτοῦ καί συνασκητοῦ Ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου καί τῶν μοναχῶν αὐτοῦ διεδραμάτισαν σημαντικόν ρόλον εἰς τήν καταπολέμησιν τῆς αἵρέσεως τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ καί τήν ἐπικράτησιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τοῦ 451 μ.Χ. περί τῆς ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν μιᾶς ὑποστάσεως ἐν δύο φύσεσι, τῇ θεῇ καί τῇ ἀνθρωπίνῃ.

Ἡ ἱερά αὕτη Μονή ὑποστᾶσα τάς καταστροφάς τῶν ἐπιδρομῶν, ἀνεκαινίσθη περί τό 1905 ὑπό τῶν ἐκ Κρήτης μοναχῶν Γαλακτίωνος καί Λεοντίου, περί τά 1950 ὑπό τοῦ ἐκ Χίου μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων Βαρθολομαίου καί ἐπί τεσσαρακονταετίαν ὑπό τοῦ ἐκ Κρήτης καταγομένου Γέροντος ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱεροθέου.

Εἰς τήν Μονήν ταύτην ἐωρτάσθη ἡ μνήμη τοῦ Ἀγίου Θεοδοσίου δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἑσπέρας, τοῦ ὁποίου προεξῆρξεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας κ. Θεοδόσιος καί διά θείας λειτουργίας τήν πρωΐαν, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α. Θειοτάτη Μακαριότης καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βόστρων κ. Τιμοθέου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου καί Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, Ἀραβόφωνων Πρεσβυτέρων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καί ἄλλων διακόνων, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Κωνσταντίνου Σπυροπούλου καί μοναχῶν ἐκ

τῆς Ἱερᾶς Λαύρας τοῦ Ὁσίου Σάββα, μετέχοντος ἀθρόου ἐκκλησιάσματος ἐκ τῆς γειτνιαζούσης πόλεως τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων κυρίως, ἀλλά καί προσκυνητῶν.

Πρός τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τό θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἐλληνιστί ὡς ἔπεται:

Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τό ἄγονον ἐγεώργησας, καί τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατόν τούς πόνους ἐκαρποφόρησας· καί γέγονας φωστήρ, τῇ οἰκουμένη λάμπων τοῖς θαύμασι, Ὅσιε Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιε,· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ὁ τοῖς θαύμασι λάμπων Πατήρ ὑμῶν Θεοδόσιος, ὁ τό ἄγονον τῆς ἐρήμου πνευματικῶς τε καί φυσικῶς γεωργήσας συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῇ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ ἱερᾷ Μονῇ, ἵνα τιμήσωμεν τήν μνήμην αὐτοῦ.

«...μεγάλα καί θαυμαστά τά ἔργα σου, Κύριε ὁ Θεός ὁ Παντοκράτωρ· δίκαιαι καί ἀληθιναί αἱ ὁδοί σου, ὁ βασιλεύς τῶν ἐθνῶν», (Ἀποκ. 15, 3).

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν δικαίαν καί ἀληθινήν ὁδόν τοῦ Κυρίου ἐβάδισε καί ἠκολούθησε ὁ Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος, ὁ ὁποῖος ἀνεδείχθη Κοινοβιάρχης, δηλονότι εἰσηγητής τοῦ κοινοβιακοῦ τρόπου ἀσκήσεως τῶν μοναχῶν, ἀλλά καί καθηγητής τῆς ἐρήμου, δηλονότι παιδαγωγός τῆς ἐν Χριστῷ πνευματικῆς ζωῆς τῶν ἀσκησάντων ὑπ' αὐτόν, ὡς ἀναφωνεῖ καί ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ λέγων: «Ὅσιε πάτερ Θεοδόσιε εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὖρες μισθόν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τάς φάλαγγας, τῶν ἀγγέλων ἔφθασας τά τάγματα, ὧν τόν βίον τόν ἀμέμπτως ἐζήλωσας· παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστόν τόν Θεόν, εἰρήνην αἵτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν».

Πράγματι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ ὅσιος Θεοδόσιος «ἔφθασε τά τάγματα τῶν ἀγγέλων, τῶν ὁποίων τόν βίον ἐζήλωσε ἀμέμπτως» Τοῦτο ἐξ ἄλλου βεβαιοῖ καί ὁ συναξαριστής αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος καταγράφει πλεῖστα ὅσα θαύματα, ἅτινα ἐποίησε κατὰ τόν ἐπίγειον καί μοναστικόν βίον αὐτοῦ.

Ὡς πρότυπον αὐτοῦ πρὸς μίμησιν ὁ πατήρ ὑμῶν Θεοδόσιος ἔσχεν τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Πρόδρομον ὡς καί τούς μεγάλους ἀσκητάς τῆς ἐρήμου τῶν περιχώρων τοῦ Ἰορδάνου καί γενικώτερον τῆς Παλαιστίνης, Εὐθύμιον τόν μέγαν, Σάββαν τόν ἡγιασμένον καί δὴ τόν Μέγαν, ἐν Ἀντιοχείᾳ μονάζοντα, Συμεών τον Στυλίτην, «παρ' οὗ τήν ἐσομένην αὐτῷ πρὸς ἀρετὴν ἐπίδοσιν ἐμυθήθη». Ὁ

βιογράφος αὐτοῦ Κύριλλος Σκυθουπολίτης, ἀποκαλεῖ τόν ἐκ Καππαδοκίας καταγόμενον Θεοδόσιον οὐρανοπολίτην, τό μέγα κλέος τῆς Παλαιστίνης, τῆς ἐρήμου τό καύχημα, τοῦ μοναχικοῦ σχήματος τό στήριγμα, τῶν ὀρθῶν δογμάτων στρατηγόν καί ὑπέρμαχον καί τοῦ κοινοβιακοῦ κανόνος ὁδηγόν καί προστάτην. Πρίν δέ ἔλθῃ εἰς τήν κορυφήν αὐτοῦ τοῦ τόπου, ἔνθα ἱδρύται ἡ ἀγία αὐτοῦ Μονή, ὁ γέρων Λογγῖνος, ὁ ὁποῖος ἦτο μέλος τοῦ τάγματος τῶν Σπουδαίων, δηλαδή τῆς σημερινῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος, «λαβὼν αὐτόν τῇ μακαρίᾳ καί ἐν ἀγίοις παρέθετο Ἰκελία, τήν τοῦ Καθίσματος τῆς Θεοτόκου Ἐκκλησίαν οἰκοδομοῦσιν. Τῆς μακαρίας Ἰκελίας τελειωθείσης, ἐγχειρίζεται αὐτός τήν τοῦ τόπου οἰκονομίαν». Μέ ἄλλα λόγια, ἅπαντες οἱ μοναχοί τοῦ Καθίσματος τῆς Θεοτόκου ἐψήφισαν αὐτόν ἡγούμενον τοῦ Καθίσματος τῆς Θεοτόκου.

Ὁ πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος διεκρίθη ὡς μέγας πολιστής τῆς ἐρήμου τῆς Παλαιστίνης, διότι ἤκουε εἰς τούς λόγους τοῦ ψαλμωδοῦ λέγοντος: «τό δέ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπό τοῦ αἰῶνος καί ἕως τοῦ αἰῶνος ἐπὶ τούς φοβουμένους αὐτόν, καί ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπὶ υἱοῖς υἱῶν τοῖς φυλάσσουσιν τήν διαθήκην αὐτοῦ καί μεμνημένοι τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι αὐτάς», (Ψαλμ. 102, 17-18).

Αἱ ἐντολαί τοῦ Κυρίου, τάς ὁποίας προτρεπόμεθα νά φυλάξωμεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν εἶναι βαρεῖαι καί δυσβάστακτοι, ὡς λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός: «Ὁ γάρ ζυγός μου χρηστός καί τό φορτίον μου ἑλαφρόν ἐστι», (Ματθ. 11,30). Ἡ μέν ζωή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐφήμερος, τό δέ ἔλεος τοῦ Κυρίου εἶναι αἰώνιον: «ἄνθρωπος ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ οὕτως ἐξανθήσει», λέγει ὁ ψαλμωδός, (Ψαλμ. 102,15). Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου εἶναι ἀπαραίτητος ὅρος, διὰ νά προσελκύσωμεν τό ἅπειρον ἔλεός Του. Ἐπὶ πλεον δέ ἀπλῆ σκέψις καί ἀνάμνησις τῶν θείων ἐντολῶν δέν εἶναι ἀρκετή. Πρέπει καί ἡ πρᾶξις νά ἀκολουθήσῃ. «Ὅσοι γάρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε», (Γαλ. 3,27), παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Ὁ Χριστός, τόν Ὅποιον καλούμεθα νά ἐνδυθῶμεν δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν Νέον Ἀδάμ, τόν καταυγασθέντα ὑπὸ τοῦ θείου καί ἀκτίστου πατρώου φωτός, δηλονότι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ἐν εἵδει περιστερᾶς καταβάντος ἐπ' Αὐτόν ἐν τοῖς ρεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου βαπτιζόμενον ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Αὐτόν τοῦτον τόν Χριστόν, τόν Νέον Ἀδάμ περί Οὗ «καί φωνή ἐγένετο ἐκ τῶν οὐρανῶν· σύ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ ἠυδόκησα» ἐνεδύθη διὰ τοῦ ἐνδύματος τοῦ ἀκτίστου φωτός ὁ ὅσιος πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος, εἶναι «ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐδέ ἰδεῖν δύναται», (Α΄ Τιμ. 6,16). Εἶναι ἀδύνατον θνητοὶ ὀφθαλμοὶ νά ὑποφέρουν καί νά βαστάσουν τήν λαμπρότητα τοῦ φωτός τῆς θείας δόξης. «Οὐκ ὄψεται ἄνθρωπος τό πρόσωπον τοῦ

Θεοῦ καί ζήσεται». Ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ ὅμως οἱ τελειωθέντες ὄψονται Αὐτόν. «Μακάριοι οἱ καθαροί τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοί τόν Θεόν ὄψονται», (Ματθ. 5,8), λέγει Κύριος.

Τόν καθαρισμόν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐπέτυχεν καί ὁ σήμερον τιμώμενος πατήρ ἡμῶν Θεοδοσίος, διό καί ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ λέγει: «Ἄνθρωπος μέν τῇ φύσει ἐχρημάτισας, Πάτερ, ἀλλ' ὥφθης συμπολίτης ἀγγέλων· ὡς γάρ ἄσαρκος ἐπὶ γῆς βιοτεύσας σοφέ, τῆς σαρκός ἅπασαν τήν πρόνοιαν ἀπέρριψας· διό καί γέγονας κοινωνός καί μέτοχος τῆς θεωρίας τῆς θείας δόξης καί τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν».

Δεηθῶμεν τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου, ἵνα πρεσβεύῃ ὑπέρ ὑμῶν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς Θεοτόκου ἐνανθρωπήσαντος καί ἐν Βηθλεέμ γεννηθέντος καί ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ βαπτισθέντος. Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν. «Ἦλθεν ὁ φωτισμός· ἡ χάρις ἐπεφάνη· ἡ λύτρωσις ἐπέστη· ὁ κόσμος ἐφωτίσθη· λαοί χαρᾶς ἐμπλήσθητε» Ἀμήν.

Περί τήν μεσημβρίαν ὁ γηραιός καί ρέκτης ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Ἱερόθεος παρέθεσε τράπεζαν διά τήν Πατριαρχικήν συνοδείαν καί τό ἐκκλησίασμα.

